Nr. 30. Warszawa, dnia 29 Kwietnia 1919 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austrjackiego i z terenów b. okupacji austrjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W." 1 kor. 75 h. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Pałac Brühlowski, pl. Saski Nr. 9.

I.

382.

DEKRET

w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie.

Art. 1.

O każdym przypadku zachorowania lub śmierci na:

a) ostrą chorobę zakaźną, mianowicie: dżumę (pestis), ospę (variola, variolois), cholerę (cholera asiatica), dur brzuszny i dur rzekomy (typhus abdominalis et paratyphus), cholerynę (cholera nostras), dur plamisty (typhus exanthematicus), dur powrotny (typhus recurrens), czerwonkę (dyzenterję) (dysenteria), płonicę (scarlatina), błonicę (diphteria), zimnicę (malaria), grypę, odrę (morbili), nagminne zapalenie opon mózgowych (meningitis cerebro spinalis), zapalenie rogów przednich rdzenia (polyomyelitis anterior), krztusiec (pertussis), zakażenie połogowe (sepsis puerperalis), różę (erysipelas), śluzoropotok noworodków (blenorrhoea neonatorum);

b) przewlekłą chorobę zakaźną, mianowicie: trąd (lepra), jaglicę (trachoma), gruźlicę (tuberculosis) (w przypadkach niebezpiecznych dla otoczenia w myśl oddzielnej ustawy), promienicę (actinomycosis), twardziel (rhinoscleroma);

c) choroby odzwierzęce, jak: wąglik (anthrax), nosaciznę (malleus), włośnicę (trichinosis), wodowstręt (rabies) i ukąszenia przez zwierzęta chore na wodowstręt, odtręd (aphtae epizooticae)—choroby racic i pyska; tudzież

d) zatrucia jadem kiełbasianym, mięsnym i rybim (botulismus) oraz

e) parchy (favus) i inne zakaźne choroby skórne, —

jak również o każdym przypadku, wzbudzającym podejrzenie co do którejkolwiekbądź z wymienionych chorób, należy w ciągu 24 godzin zawiadomić miejscowe władze sanitarne; w razie, jeżeli na miejscu niema władz sanitarnych, należy zawiadomić zarząd gminny względnie sołtysa.

Jeżeli chory zmienia mieszkanie lub miejsce pobytu, należy o tem w takim samym terminie zawiadomić miejscowe władze sanitarne w miejscu dotychczasowego i nowego pobytu.

Art. 2.

Minister Zdrowia Publicznego władny jest rozciągnąć obowiązek zgłaszania na pewien oznaczony przeciąg czasu i na przypadki innych, oprócz powyżej wymienionych, chorób zakaźnych. Prawo to służy również lekarzom powiatowym w porozumieniu z właściwą władzą administracyjną na terenie powiatu lub jego części i na czas, nieprzekraczający miesiąca, po którym takie zarządzenie traci moc obowiązującą, o ile nie zostanie potwierdzone przez rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego.

Art. 3.

Obowiązek zgłoszenia obciąża:

1) lekarza, wezwanego do porady;
2) kierowników zakładów leczniczych;
3) dezynfektorów i dozorców sanitarnych;
4) każdą osobę, zajmującą się dozorem lub pielęgnowaniem chorego (akuszerkę, felczera, pielęgniarzy);
5) głowę rodziny lub osobę, na której pieczy znajduje się chory;
6) gospodarza mieszkania, właściciela, administratora lub rządcę majątku lub domu;
7) przełożonych wszelkich zakładów naukowych i wychowawczych;
8) kierowników wszelkich zakładów przemysłowych i handlowych, fabryk, warsztatów, statków parowych, tratew i t. p., jak również hoteli, pokojów umeblowanych, zajazdów i gospód, kierowników robót gromadnych (rolnych, leśnych, ziemnych i t. d.);
9) straż bezpieczeństwa;
10) osoby kompetentne z urzędu, dokonywujące sekcji lub oględzin zwłok;
11) osoby stanu duchownego, o ile z tytułu swego powołania mają styczność z chorym;
12) zwierzchników wsi (sołtysów);
13) lekarzy weterynarji, o ile podczas wykonywania swego zawodu powezmą wiadomość o zarażeniu się ludzi wąglikiem lub nosacizną, albo w przypadku wodowstrętu.

Obowiązek zgłoszenia obciąża osoby, wyszczególnione w wyliczeniu powyższem w kolejnym porządku wyliczenia, a więc osoby, wymienione w pp. 4—13 jedynie w braku osób, wymienionych wcześniej.

Lekarze urzędowi i sanitarjusze, w razie powzięcia uzasadnionego podejrzenia co do zatajenia wypadku choroby zakaźnej, mają prawo dokonywania oględzin podejrzanych mieszkań.

Art. 4.

Zgłoszenia można uskuteczniać ustnie lub piśmiennie. Zgłoszenia w drodze pocztowej i telegraficznej w przepisanej formie wolne są od opłat.

Art. 5.

Władze sanitarne miejscowe lub komunalne winny bezzwłocznie po otrzymaniu zgłoszenia podać je do wiadomości właściwego lekarza powiatowego, władze sanitarne miejscowe winny niezwłocznie wdrożyć dochodzenie celem ustalenia rozpoznania choroby i jej pochodzenia. Gdzie lekarza niema, dochodzenia dokona lekarz powiatowy lub jego zastępca, wyznaczony w tym celu bądź doraźnie, bądź w charakterze lekarza epidemicznego.

Na czas prowadzenia dochodzenia lekarz, do tego powołany, nabywa charakteru urzędnika państwowego i ma wówczas prawo i obowiązek przedsięwziąć wszelkie badania, potrzebne do ustalenia rozpoznania choroby i źródeł jej pochodzenia. Lekarz ordynujący może być obecnym przy badaniu osoby, którą leczył, jak również i przy sekcji jej zwłok. Ogólny nadzór nad dochodzeniem wykonywa lekarz powiatowy.

O ile niema lekarza powiatowego lub jego zastępcy, wyznaczonego bądź doraźnie, bądź w charakterze lekarza epidemicznego, wówczas każdy lekarz na podstawie dodatniego wyniku dochodzenia, względnie uzasadnionego podejrzenia co do istnienia choroby zakaźnej, wyda na miejscu najkonieczniejsze zarządzenia, zapobiegające szerzeniu się choroby, a o ich treści powiadomi niezwłocznie na piśmie lekarza powiatowego.

Art. 6.

Po ustaleniu rozpoznania choroby zakaźnej, względnie na zasadzie uzasadnionego podejrzenia o jej istnieniu, władze komunalne winny bezzwłocznie zarządzić środki zapobiegawcze, wskazane przez lekarza, prowadzącego dochodzenie, i pod jego kontrolą.

W razie niespełnienia w oznaczonym przez lekarza terminie powyższych wskazówek, lekarz powiatowy, lub jego zastępca, zgodnie z art. 5, ma prawo wykonać niezbędne zarządzenia na koszt gminy, powiadamiając o tem odpowiednie władze administracyjne.

Art. 7.

W razie ustalenia w obrębie miasta lub gminy przypadku jednej z chorób, wyszczególnionych w art. 1, odpowiednie władze administracyjne na żądanie władz sanitarnych mają prawo:

1) wzbronić wstępu do wszelkich pomieszczeń, uznanych za zakażone, do czasu ich odkażenia, oraz w sposób widoczny odpowiednio je oznaczyć;
2) obostrzyć przepisy o meldowaniu mieszkańców oraz zarządzić odosobnienie chorego lub osób, które były z nim w sty-

czności, oraz nosicieli zarazków na miejscu ich pobytu lub w zakładach, do tego przeznaczonych, a także zarządzić czasowe usunięcie mieszkańców z ich mieszkań;

3) zastosować czasowy nadzór, z częściowym lub całkowitym wykluczeniem od zajęć publicznych lub prywatnych nad nosicielami zarazków oraz nad osobami, które były w styczności z chorymi lub przybyły z miejscowości, dotkniętych epidemją, oraz w razie niezbędnej potrzeby zarządzić przymusowe leczenie;

4) zarządzić przymusowe oczyszczanie osób, odkażanie ubikacji, przedmiotów zakażonych lub podejrzanych o zakażenie, oraz zniszczenie przedmiotów, które nie mogą być odkażane bez ich zniszczenia, jak również takich, których wartość jest mniejsza od kosztów ich wyjałowienia, wreszcie wytępienie zwierząt, roznoszących zarazki. Tępienie zwierząt, roznoszących zarazki, dopuszczalne jest również w celach zapobiegawczych;

5) zarządzić czasowe ograniczenia komunikacji, czasowe wzbronienie handlu odnośnego i zarobków wędrownych oraz zamknięcie zakładów przemysłowych w miejscowościach zarażonych, lub znajdujących się w warunkach, sprzyjających zarażeniu;

6) zarządzić czasowe ograniczenia obrotu i używalności przedmiotów, mogących być rozsadnikami zarazków, a w tej liczbie i artykułów spożywczych oraz w szczególności wody, pochodzącej z określonego miejsca;

7) zarządzić czasowo odbywania targów, jarmarków, odpustów, pielgrzymek i innych zgromadzeń publicznych oraz wzbronić uczęszczania do szkół;

8) czasowo zawiesić wykonywanie niektórych obrządków i zwyczajów, związanych z grzebaniem ciał zmarłych, oraz zarządzić obowiązkowe dokonywanie sekcji i badania bakterjologicznego wszystkich zwłok.

Art. 8.

Minister Zdrowia Publicznego ma prawo zarządzania obowiązkowych szczepień ochronnych.

Przepisy o szczepieniu ochronnem przeciwko ospie objęte są oddzielnym dekretem.

Art. 9.

Sposoby i warunki stosowania poszczególnych zarządzeń zapobiegawczych w przypadkach różnych chorób zakaźnych oraz wszelkie inne zarządzenia co do wprowadzenia w życie i stosowania niniejszej ustawy określi rozporządzenie wykonawcze Ministra Zdrowia Publicznego.

Art. 10.

Władze państwowe i komunalne obowiązane są udzielać pomocy przy wykonywaniu zarządzeń, wydanych na zasadzie ustawy niniejszej.

Art. 11.

Osoby, którym zarządzenia, wydane w myśl ustawy niniejszej, przeszkodziły w zarobkowaniu, mają prawo, o ile przez czas odosobnienia nie korzystały ze świadczeń ze strony gminy, do otrzymania od Państwa odszkodowania. Wysokość odszkodowania odpowiada 60% przeciętnego zarobku dziennego robotnika niekwalifikowanego w każdej poszczególnej miejscowości.

Osoby, odosobnione przymusowo, otrzymują na koszt gminy całkowite utrzymanie i w razie potrzeby opiekę na cały czas odosobnienia.

Żądanie odszkodowania przedawnia się z upływem terminu miesięcznego od daty, w której przeszkoda w zarobkowaniu ustała.

Art. 12.

Osoby prywatne mają prawo żądania od gminy zwrotu szkód i strat, poniesionych wskutek odkażenia lub zniszczenia należących do nich przedmiotów. Żądanie odszkodowania przedawnia się z upływem terminu miesięcznego od daty zwrócenia przedmiotów odkażonych lub lub zawiadomienia o ich zniszczeniu. Wysokość odszkodowania określają rzeczoznawcy, obierani corocznie przez Rady miejskie i Rady gminne. Niezadawalający się przyznanem odszkodowaniem ma prawo w przeciągu trzech miesięcy wystąpić z powództwem na drodze sądowej. Osoby, działające wbrew przepisom niniejszego dekretu, tracą tem samem prawo do odszkodowań (art. 11 i 12).

Art. 13.

Lekarze i inne osoby, zatrudnione przy zwalczaniu chorób zakaźnych w myśl przepisów dekretu niniejszego, w razie utraty zdolności do zarobkowania, wskutek zarażenia się, oraz ich rodziny, w razie ich śmierci z tej samej przyczyny, mają prawo do odszkodowania względnie stałego zaopatrzenia, którego rodzaj i wysokość określą oddzielne przepisy.

Art. 14.

Odosobnienie lub czasowe wykluczenie od zajęć nie może służyć za powód do wydalenia ze służby rządowej, komunalnej, społecznej lub prywatnej.

Art. 15.

Zarządy komunalne pokrywają koszty:

1-o zakładania i utrzymywania wszelkich koniecznych do walki z chorobami zakaźnemi urządzeń i zakładów sanitarnych i leczniczych;

2-o leczenia, nadzoru, odosobnienia i utrzymywania osób chorych oraz nadzoru, odosobnienia i utrzymywania osób podejrzanych o zarażenie lub nosicieli zarazków;

3-o odkażania;

4-o tępienia zwierząt, roznoszących zarazki;

5-o tępienia zwierząt w celach zapobiegawczych;

6-o odszkodowań za przedmioty zniszczone lub uszkodzone przy odkażaniu.

Gminy mają prawo pobierania opłat za niektóre czynności, wyszczególnione w artykule ni-

niejszym, według taksy, zatwierdzonej przez Ministra Zdrowia Publicznego.

Art. 16.

Wszystkie inne koszty, wynikające z wykonania postanowień dekretu niniejszego, ponosi Skarb Państwa.

Na pokrycie kosztów, przypadających na gminy, mogą być w razie potrzeby przyznawane pożyczki i zapomogi z funduszów państwowych.

Art. 17.

O ile zarząd komunalny nie spełni obowiązków, wynikających z dekretu niniejszego, a Państwo będzie zmuszone podjąć odpowiednie zarządzenia, gmina winna zwrócić Skarbowi Państwa poniesione koszty.

Art. 18.

Zarządzenie co do zwalczania chorób zakaźnych w instytucjach i zakładach, podległych zarządowi wojskowemu, zarządowi komunikacji oraz innym zarządom centralnym i kontrola nad wykonaniem tych zarządzeń należą w porozumieniu z tymi zarządami do Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Sprawa zwalczania chorób zakaźnych w miejscowościach pogranicznych będzie uregulowana w związku z odpowiedniemi umowami międzynarodowemi.

Art. 19.

Minister Zdrowia Publicznego ma prawo w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wydawać w miarę okoliczności szczególne, dalej idące, zarządzenia czasowe w razie niezwykle groźnego lub nagminnego wybuchu choroby zakaźnej.

Art. 20.

Winni uchybienia przepisom dekretu niniejszego oraz przepisom właściwych rozporządzeń wykonawczych, wydanych w myśl dekretu niniejszego, ulegną karze, przewidzianej w Kodeksie Karnym.

W przypadkach wykroczeń mniejszej wagi prezydenci, burmistrze, i wójci gmin, na wniosek lekarza powiatowego lub miejscowych władz sanitarnych, mają prawo nakładania na winnych kar pieniężnych do wysokości 100 Mk.

Art. 21.

Z wejściem w życie niniejszego dekretu i odnośnych rozporządzeń tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, dotyczące spraw, unormowanych niniejszym dekretem.

Art. 22.

Wykonanie dekretu niniejszego polecam Ministrowi Zdrowia Publicznego.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 roku.

Naczelnik Państwa
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Zdrowia Publicznego:
(—) *Janiszewski.*

„Dz. Pr." z dn. 8 lutego 1919 r. № 14, poz. 184.

383.

DEKRET

o odpowiedzialności dyscyplinarnej stałych nauczycieli publicznych szkół powszechnych i o postępowaniu dyscyplinarnem.

1. Przepisy ogólne.

Art. 1.

Względem nauczycieli stałych, których postępowanie jest niewłaściwe lub zachowanie się w szkole czy poza szkołą uchybia obowiązkom służbowym albo uwłacza godności i powadze stanu nauczycielskiego, mogą być stosowane bądź kary porządkowe, wymierzane przez inspektora szkolnego okręgowego, bądź dyscyplinarne, wymierzane przez Urzędy Dyscyplinarne (U. D.)

Wyroki, skazujące na kary dyscyplinarne, są wciągane do odpowiednich akt służbowych nauczycieli.

Art. 2.

Przypadki, w których Urzędy Dyscyplinarne napotkają jakiekolwiek trudności w trybie postępowania, należy rozstrzygać, zestawiając przepisy niniejsze z przepisami ustawy postępowania sądowego karnego.

2. O karze porządkowej.

Art. 3.

Za wykroczenia mniejszej wagi nauczyciele stali ulegają karze porządkowej wypomnienia.

Art. 4.

Przed nałożeniem kary porządkowej inspektor okręgowy winien dać nauczycielowi możność wytłomaczenia się ustnie lub na piśmie.

Kara porządkowa jest wymierzana na piśmie z podaniem powodów nałożenia.

3. O karach dyscyplinarnych.

Art. 5.

Karami dyscyplinarnemi są;
a) nagana;

b) przeniesienie na inne, mające być wyznaczonem przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego miejsce służbowe za zwrotem lub bez zwrotu kosztów przeniesienia;
c) wstrzymanie na okres, nie dłuższy od trzech lat, biegu czasu, uprawniającego do otrzymania dodatków służbowych;
d) przeniesienie przymusowe w stan spoczynku z zachowaniem praw emerytalnych w stosunku do lat rzeczywiście wysłużonych;
e) złożenie z urzędu z pozbawieniem prawa nauczania w szkołach publicznych i prywatnych.

Urząd Dyscyplinarny, wymierzając kary, wymienione w ustępach a), b) i c) może, jako karę dodatkową wymierzyć karę odjęcia kierownictwa szkołą.

Art. 6.

Gdy nauczyciel, który popełnił wykroczenie podlegające ukaraniu w drodze dyscyplinarnej z ustępów a), b), c) i d) artykułu 5, zasługuje na szczególne względy wobec okoliczności i pobudek czynu oraz wobec swej poprzedniej nieskazitelnej pracy zawodowej, Urząd Dyscyplinarny mocen jest, orzekając winę oskarżonego, kary nie wymierzać.

Gdyby jednak w przeciągu lat trzech od daty zapadnięcia orzeczenia nauczyciel został uznany w drodze dyscyplinarnej winnym nowego uchybienia, ulega karze o stopień wyższej od wymierzonej za powtórne przewinienie.

4. O Urzędach dyscyplinarnych.

Art. 7.

Sprawy dyscyplinarne stałych nauczycieli powszechnych szkół publicznych rozstrzygają:
1) Urzędy Dyscyplinarne przy radach szkolnych okręgowych, jako pierwsza instancja i
2) Wyższy Urząd przy Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, jako instancja odwoławcza dla orzeczeń Urzędów Dyscyplinarnych przy radach szkolnych okręgowych.

Art. 8.

Urząd Dyscyplinarny przy radzie szkolnej okręgowej składa się z pięciu członków. Z tej liczby:
a) trzech członków i dwuch zastępców wybiera z pośród swego grona rada szkolna okręgowa, przyczem jednym z trzech wybranych winien być nauczyciel;
b) jednego nauczyciela i dwuch zastępców wybiera konferencja okręgowa nauczycieli szkół powszechnych; konferencja okręgowa nauczycieli wyznacza pierwszego i drugiego zastępcę, przyczem pierwszym zastępcą jest ten, który przy wyborach otrzymał większą liczbę głosów;
c) jednego sędziego państwowego, jako członka i jednego, jako zastępcą, deleguje Prezes Sądu Okręgowego.

Mandaty członków U. D. i ich zastępców trwają trzy lata.

Art. 9.

Przewodniczącym U. D. jest sędzia państwowy, sekretarzem—wybierany dla każdej sprawy jeden z jego członków.

Art. 10.

Oskarżony nauczyciel może wyłączyć jednego członka U. D. z wyjątkiem sędziego państwowego. Chcąc z tego prawa skorzystać, oskarżony winien, po otrzymaniu zawiadomienia o terminie rozprawy i listy członków Urzędu oraz ich zastępców, w przeciągu trzech dni podać przewodniczącemu nazwisko wyłączanego członka. Nauczyciel, wyłączając członka U. D., nie jest obowiązany do podawania motywów wyłączenia.

Art. 11.

Członek U. D., przeciwko któremu zostało wdrożone postępowanie karno-sądowe lub dyscyplinarne, nie może pełnić funkcji członka Urzędu; jeżeli postępowanie skończy się orzeczeniem karnem, traci on swój mandat.

Art. 12.

Członek U. D. nauczyciel, który przestaje pełnić funkcje nauczycielskie lub też przechodzi na służbę do innego okręgu, traci swoje pełnomocnictwa; zastępca jego pełni funkcję członka U. D. do końca kadencji.

Art. 13.

Do odbycia rozprawy potrzebny jest pełny komplet członków urzędu. Orzeczenia zapadają prostą większością głosów. Orzeczenie, skazujące na karę, przewidzianą w ustępie e) art. 5, wymaga większości $^4/_5$ głosów.

Art. 14.

Zamiejscowi członkowie U. D. otrzymują djety i zwrot kosztów podróży.

Art. 15.

Rzecznikiem Dyscyplinarnym przy U. D. jest inspektor szkolny okręgowy.

Art. 16.

Oskarżonego może bronić w U. D. adwokat, obrońca sądowy lub każdy nauczyciel, o ile wyrazi na to swą zgodę. Nie może jednak nauczyciel przyjmować wynagrodzenia. O ile obrońcą jest nauczyciel szkoły publicznej, winien obwiniony wnieść podanie na 7 dni przed rozprawą do inspektora okręgowego o udzielenie swemu obrońcy niezbędnego urlopu.

Art. 17.

U. D. może zażądać osobistego stawienia się oskarżonego na rozprawę. Niestawienie się oskarżonego nie wstrzymuje postępowania.

Art. 18.

Wyższy Urząd Dyscyplinarny przy Ministerstwie W. R. i O. P. (W. U. D.) składa się z pięciu członków.

Z tej liczby:
a) czterech członków i dwuch zastępców powołuje Minister W. R. i O. P. z pośród

dziesięciu kandydatów, przedstawionych przez Radę Oświecenia Publicznego; z pomiędzy członków, powołanych przez ministra, dwaj członkowie i jeden zastępca winni być nauczycielami szkół powszechnych;

b) jednego sędziego apelacyjnego w charakterze członka i jednego w charakterze zastępcy, delegowanych przez Ministra Sprawiedliwości.

Mandaty członków W. U. D. i ich zastępców trwają trzy lata.

Art. 19.

Przewodniczącym W. U. D. jest sędzia państwowy, sekretarzem — urzędnik Ministerstwa W. R. i O P.

Art. 20.

Rzecznikiem dyscyplinarnym przy W. U. D. jest właściwy inspektor krajowy przy Ministerstwie W. R. i O. P.

Art. 21.

W. U. D. pełni swoje funkcje w składzie pięciu członków.

Art. 22.

W razie ustąpienia, choroby lub wyjazdu członka urzędu na miejsce jego wchodzi właściwy zastępca.

5. Postępowanie dyscyplinarne w urzędach dyscyplinarnych przy radach szkolnych okręgowych.

Art. 23.

Inspektor szkolny okręgowy po przeprowadzeniu dochodzenia, protokularnie stwierdzonego celem ustalenia stanu rzeczy, o ile uważa, że zachodzi wykroczenie, ulegające ukaraniu dyscyplinarnemu, przedkłada kopje swoich wniosków sędziemu przewodniczącemu w U. D., który ustala termin rozprawy tak obliczony, aby oskarżony mógł skorzystać z przysługującego mu prawa wyłączenia w myśl art. 10 niniejszych przepisów. Na termin ustalony sędzia-przewodniczący zwołuje członków U. D.

Art. 24.

Jeżeli U. D. na posiedzeniu uzna potrzebę przeprowadzenia śledztwa dodatkowego, w takim razie deleguje do przeprowadzenia śledztwa jednego ze swoich członków w charakterze komisarza śledczego.

W razie nieodzownej potrzeby może komisarz śledczy zwracać się o pomoc do odpowiednich władz sądowych lub administracyjnych. W szczególności komisarz za zgodą przewodniczącego U. D. może prosić sąd właściwy o przesłuchanie świadków pod przysięgą.

Art. 25.

Po ukończeniu śledztwa komisarz składa przewodniczącemu U. D. protokół dokonanych czynności oraz ewentualnie dokumenty.

Przewodniczący zwołuje U. D. na nowy termin, o którym zawiadamia oskarżonego.

Art. 26.

Czynność komisarza nie tamuje udziału jego w rozprawie głównej w charakterze członka U. D.

Art. 27.

Rozprawa odbywa się przy drzwiach zamkniętych; na posiedzeniu mogą być obecni przedstawiciele Ministra W. R. i O. P.

Art. 28.

Rozprawę rozpoczyna przewodniczący urzędu od przedstawienia stanu rzeczy i istoty oskarżenia, przesłuchuje oskarżonego nauczyciela, odczytuje protokuły dochodzeń, przesłuchuje, o ile potrzeba, świadków i rzeczoznawców, poczem następują wnioski rzecznika dyscyplinarnego co do natury, stopnia winy i kary, wreszcie obrona oskarżonego i jego obrońcy. Po replikach oskarżonemu przysługuje głos ostatni.

Art. 29.

W sprawach bardziej zawiłych Urząd Dyscyplinarny może na tym samym posiedzeniu ogłosić tylko sentencję wyroku. Wyrok winien być podpisany przez wszystkich członków urzędu. Orzeczenie w redakcji motywowanej, przez sędziego przewodniczącego sporządzonej, w odpisach przesyła przewodniczący urzędu rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz w drodze służbowej obwinionemu nauczycielowi, nie później, jak w przeciągu dni 14 po zapadnięciu wyroku. Orzeczenie winno zawierać: 1) datę wydania wyroku; 2) imię, nazwisko i stanowisko oskarżonego, 3) motywy, na których oparto wyrok, 4) treść wyroku ze wskazaniem ustawy, na której podstawie został wydany. Wyrok motywowany i kopje podpisują przewodniczący i sekretarz.

Art. 30.

Protokuł rozprawy winien zawierać: datę, nazwisko obecnych członków U. D., zeznania i dowody stron, wymiar kary i wzmiankę, że tryb zaskarżenia był wyjaśniony. Protokuł podpisują: przewodniczący i sekretarz.

Art. 31.

Rozprawa i wydanie wyroku winny się odbywać w miarę możności na jednem posiedzeniu.

Art. 32.

Jeżeli oskarżony i jego pełnomocnik nie stawią się na rozprawę w terminie wyznaczonym bez przyczyny usprawiedliwionej, U. D. może wydać wyrok zaoczny, przeciwko któremu jest tylko droga odwołania.

Art. 33.

Akta sprawy przy wyrokach ostatecznych, niezaskarżonych, uniewinniających lub w razie umorzenia postępowania U. D. przesyła inspektorowi okręgowemu do archiwum.

6. Postępowanie odwoławcze.

Art. 34.

Przeciwko wyrokom U. D. przy radzie szkolnej okręgowej może być wniesione odwołanie do Wyższego Urzędu Dyscyplinarnego przy Ministerstwie W. R. i O. P. Odwołanie ze strony oskarżonego jest wykluczone, jeżeli U. D. pierwszej instancji nałożył karę, wymienioną w ustępach a) i b) art. 5.

Art. 35.

Odwołanie wnieść mogą: 1) oskarżony nauczyciel lub jego pełnomocnik, 2) w razie śmierci obwinionego przed uprawomocnieniem orzeczenia osoby po nim pozostałe, a dotknięte przez orzeczenie na czci lub w swych roszczeniach o zaopatrzenie. Rzecznik dyscyplinarny może wnosić zażalenie na wszystkie wyroki, które nie są zgodne z jego wnioskami.

Art. 36.

Odwołanie wnosi się na ręce przewodniczącego U. D. w przeciągu dni 14, licząc od dnia następnego po otrzymaniu przez oskarżonego odpisu orzeczenia.

Wniesienie odwołania wstrzymuje wykonanie wyroku.

Art. 37.

Akta sprawy wraz z odwołaniem przesyła U. D. inspektorowi okręgowemu, który w przeciągu dn 14 po otrzymaniu winien przesłać do Ministerstwa W. R. i O. P.

Art. 38.

Wyższy Urząd Dyscyplinarny po otrzymaniu akt sprawy z Ministerstwa W. R. i O. P. ustala termin rozprawy, wzywa pozostałych członków W. U. D. i zawiadamia o nim rzecznika dyscyplinarnego przy drugiej instancji oraz oskarżonego.

Art. 39.

W. U. D. może zatwierdzić wyrok pierwszej instancji, zmienić go lub postępowanie umorzyć.

Art. 40.

Przepisy, zawarte w artykułach 10, 13, 14, 16, 17, 24—31 oraz w pierwszej części art. 32 stosują się i do postępowania w W. U. D.

Art. 41.

Wyroki W. U. D. są ostateczne i zaskarżeniu nie ulegają.

Art. 42.

Akta sprawy przesyła z oryginałem orzeczenia przewodniczący W. U. D. do Ministerstwa W. R. i O. P.

7. Zawieszenie w służbie.

Art. 43.

Inspektor okręgowy, wytaczając dochodzenie dyscyplinarne, może zawiesić nauczyciela w służbie, jeżeli uważa, że dalsze pełnienie przez niego czynności nauczycielskich nie zgadza się z dobrem służby. To samo prawo przysługuje U. D. przy radach szkolnych okręgowych i W. U. D. w ciągu postępowania dyscyplinarnego.

Art. 44.

Na decyzję inspektora szkolnego okręgowego w sprawie zawieszenia w służbie służy poszkodowanemu nauczycielowi skarga do Ministra W. R. i O. P. Skarga nie wstrzymuje decyzji inspektora okręgowego.

Art. 45.

Następstwem zawieszenia w służbie jest zmniejszenie poborów nauczyciela do ²/₃

Art. 46.

Jeżeli postępowanie dyscyplinarne nie zakończy się złożeniem z urzędu lub przymusowym przeniesieniem w stan spoczynku, nauczycielowi zwracają się zatrzymane pobory.

8. Rehabilitacja.

Art. 47.

Jeżeli w ciągu dwóch lat po odcierpieniu kary dyscyplinarnej, przewidzianej w ustępach a), b) i c) art. 5, nauczyciel pełni swoje obowiązki wzorowo, Minister W. R. i O. P. może na wniosek inspektora okręgowego uznać skazanego nauczyciela za rehabilitowanego. Odnośna decyzja Ministra wpisuje się do akt służbowych nauczyciela. Następstwem rehabilitacji jest umorzenie skutków kary z wyjątkiem skutków pieniężnych.

9. Stosunek postępowania dyscyplinarnego do postępowania karno-sądowego.

Art. 48.

Jeżeli zarzucone nauczycielowi uchybienie winno być ścigane karno-sądownie, inspektor okręgowy zawiadamia prokuratora. W takim wypadku postępowanie dyscyplinarne wstrzymuje się.

Art. 49.

Sądy karne zawiadamiają inspektora okręgowego o wdrożeniu przeciwko nauczycielowi postępowania karno-sądowego, o aresztowaniu oraz o zakończeniu postępowania z podaniem odpisu motywowanego wyroku.

Art. 50.

Jeżeli zapadnie w sądzie karnym wyrok, pociągający za sobą utratę urzędu, inspektor okręgowy nauczyciela wydali bez zarządzenia postępowania dyscyplinarnego i o powyższem zawiadomi Ministerstwo W. R. i O. P.

Art. 51.

U. D. przy radzie szkolnej okręgowej nie może rozstrzygać spraw, toczących się w sądzie karnym przed ogłoszeniem wyroku sądowego.

Art. 52.

Jeżeli wyrok karno-sądowy jest uniewinniający lub nie pociąga za sobą utraty urzędu, inspektor okręgowy zwraca się do sądu o udzielenie akt, czego sąd odmówić nie może, i stawia wnioski o wytoczenie lub zaniechanie postępowania dyscyplinarnego w drodze właściwej.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa: (—) *J. Piłsudski*

Prezydent Ministrów: (—) *I. J. Paderewski.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: (—) *J. Łukasiewicz.*

„Dz. Pr." z dn. 8 lutego 1919 r. № 14, poz. 187.

384.

DEKRET

o wywozie towarów za granicę, przywozie z zagranicy i przewozie tranzytowym.

Art. 1.

Przywóz wszelkich towarów do państwa i ich wywóz z państwa oraz przewóz tranzytowy przez obszar państwa bez osobnego pozwolenia jest zakazany.

Art. 2.

Pozwoleń na przywóz, wywóz i przewóz towarów udzielać będzie utworzona przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu komisja z udziałem przedstawicieli Ministerstw: Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Aprowizacji i Skarbu, dla przywozu, wywozu i przewozu towarów, która ma również prawo ustalić w każdym poszczególnym wypadku warunki, pod któremi przywóz, wywóz i przewóz może nastąpić; w sprawach, dotyczących pozwolenia na przywóz twarów, potrzebne jest pozwolenie Ministra Skarbu.

Na podstawie pozwoleń Komisji wydawać będzie Ministerstwo Skarbu odnośne polecenia do urzędów celnych i innych władz skarbowych.

Ministrom Przemysłu i Handlu, Aprowizacji, i Rolnictwa przysługuje prawo zwolnienia — po wspólnem porozumieniu s ę—pewnych rodzajów towarów z pod tego zakazu.

Art. 3.

Kto, używając podstępu lub innego nieuczciwego zabiegu, usiłuje wbrew zakazowi towary do obszaru państwa przywozić, zeń wywozić lub przezeń w celu wywozu za granicę przewozić, kto innym w tem pomaga lub innych do tego namawia, ulegnie w drodze sądowej, o ile za ten czyn niema przewidzianej surowszej kary w innych przepisach;

karze aresztu od trzech do sześciu miesięcy i grzywny do 100.000 mk. (150.000 kor.) lub jednej z tych kar.

Jeśli wartość towaru nie przekracza 2.000 mk. (3.000 kor.), winny ulegnie karze:

aresztu do miesięcy trzech i grzywny do mk. 5.000 (7.500 kor.) lub jednej z tych kar.

Jeśli wartość towaru nie przekracza 200 mk. (300 kor.), winny ulegnie ukaraniu przez władze skarbowe grzywną do 1.000 mk. (1.400 kor.).

Jako wartość towaru przyjąć należy cenę normalną w miejscu wykrycia przekroczenia.

Art. 4.

Winny przestępstw, w części II i III art. 3 wymienionych, ulegnie karze, w części I-go tegoż art. określonej, jeśli przestępstwa dopuszcza się nałogowo lub zawodowo.

Art. 5.

W razie niemożności ściągnięcia grzywny od skazanego zastąpi ją kara aresztu, a to:

a) do roku jednego w wypadkach w części I-szej art. 3-go.
b) do sześciu miesięcy w wypadkach w części II-iej art 3-go,
c) do 14 dni w wypadkach części III-ciej art. 3 go.

Art. 6.

Niezależnie od kar, w myśl art. 3-go i 4-go wymierzyć się mających, należy orzec na rzecz Skarbu Państwa konfiskatę towaru, będącego prz dmiotem przestępstwa,

W toku postępowania należy zarządzić sprzedaż towaru po cenach normalnych, jeżeli dalsze przechowywanie go ze względu na grożące zepsucie lub inne okoliczności nie jest możliwe; śro ki prawne nie wstrzymują wykonania.

Art. 7.

Niezależnie od wypadku, w części II-ej art. 6-go wymienionego, towar sprzedany będzie po cenach normalnych w toku postępowania, jeśli powszechny brak tego towaru dotkliwie daje się odczuwać, zaś dłuższe jego przechowanie mogłoby wpłynąć na zwyżkę cen przedmiotów codziennej potrzeby.

Dopuszczalność takiej sprzedaży orzeknie w każdym poszczególnym wypadku Minister Przemysłu i Handlu,

Art. 8.

We wszystkich wypadkach, gdy konfiskata towarów nie będzie orzeczona, towar lub też osiągnięta ze sprzedaży suma będzie w jego miejsce zwrócona.

Art. 9.

Jeżeli towary, których przywóz lub przewóz bez osobnego pozwolenia jest zakazany, będą urzędowi lub posterunkowi celnemu przez osobę upoważnioną do rozporządzenia towarami w celu przedsięwzięcia postępowania celnego zgłoszone—należy je zatrzymać, kara jednak nie będzie stosowana, ani towar nie ulegnie konfiskacie.

Takie zatrzymane towary może państwo zakupić po cenach normalnych. Niezakupiony towar, względnie cenę kupna, wyda się, po złożeniu względnie po odtrąceniu przypadającego cła, upoważnionemu do rozporządzenia towarem.

Art. 10.

Rozpoznanie przestępstw, w części II-giej art. 3-go wymienionych, należy do właściwości sądów pokoju.

Art. 11.

Na terytorjum Państwa Polskiego, na którem obowiązuje austrjacka ustawa karna, przestępstwo, określone w części I-ej art. 3-go i w art. 4-ym, uważane będzie za występek, zaś w części II-giej art. 3-go—za przekroczenie.

Art. 12.

Wykonanie niniejszego dekretu poruczam Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Aprowizacji oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych i innymi interesowanymi Ministrami.

Dan w Warszawie, d. 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
Kazimierz Hącia.

„Dz. Pr." z 8.II 1919 r. № 15 poz. 216.

385.

DEKRET
o miarach.

Art. 1.

Legalnemi jednostkami miar w Państwie Polskiem są jednostki, określone w art. 2—7 dekretu niniejszego, oraz te jednostki wtórne, wielokrotne i podwielokrotne jednostek podstawowych, określonych w tychże artykułach, które będą uznane za legalne przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 2.

Podstawową jednostką długości jest metr.

Art. 3.

Podstawowemi jednostkami powierzchni są: metr kwadratowy i ar.

Jednostkami powierzchni są także powierzchnie, zawarte w kwadratach, których boki są równe którejkolwiek z legalnych jednostek długości.

Art. 4.

Podstawowemi jednostkami objętości są: metr sześcienny albo kubiczny i litr.

Art. 5.

Podstawową jednostką kątów płaskich jest kąt prosty.

Art. 6.

Podstawową jednostką masy jest kilogram.

Art. 7.

Jednostką temperatury (różnic temperatury) jest różnica temperatury, odpowiadająca jednemu stopniowi normalnej skali termometrycznej, czyli stopień temperatury.

Art. 8.

We wszystkich aktach i czynnościach urzędowych w obrocie publicznym oraz we wszelkich kontraktach rządowych, przy których zachodzi potrzeba wyrażenia miary, należy ją wyrażać w legalnych jednostkach miar.

Art. 9.

Wzorem miary jest ciało fizyczne, którego pewna właściwość pod względem wielkości przedstawia tę miarę z określoną dokładnością. Przyrządem mierniczym jest każdy mechanizm, służący do pośredniego lub bezpośredniego dokonywania pomiarów.

Wzorce miar i przyrządy miernicze stanowią narzędzia miernicze.

Art. 10.

Uchybieniem wzorca miary jest różnica między jego wielkością i wielkością odpowiadającego mu wzorca normalnego, z którym według przepisów winien być porównany przy legalizowaniu. Uchybieniem przyrządu jest różnica między znaną rzeczywistą miarą wzorców normalnych, zapomocą których winien on być sprawdzony przy legalizowaniu, a tą miarą, którą według wskazań przyrządu należałoby owym wzorcom normalnym przypisać, lub różnica między

wskazaniami przyrządu, a wskazaniami przyrządu normalnego, z którym według przepisów winien on być porównywany przy legalizowaniu.

Art. 11.

Narzędzia miernicze są legalne, jeżeli, bez względu na swoje uchybienia, odpowiadają pozatem przepisom o warunkach legalizowania, wydanym na podstawie niniejszego dekretu przez Główny Urząd Miar,—są rzetelne, jeżeli ich uchybienia nie przekraczają granic uchybień obiegowych, ustanawianych przez Ministra Przemysłu i Handlu dla narzędzi mierniczych, znajdujących sie w obrocie publicznym.

Art. 12.

Legalizacja narzędzi mierniczych polega na przepisowym sprawdzeniu ich i ocechowaniu przez władze powołane. W obrocie publicznym legalizacja jest ważną w ciągu okresu, przepisanego przez Główny Urząd Miar, po upływie którego uważa się ją za nie byłą.

Art. 13.

Przy wszelkiego rodzaju czynnościach urzędowych winny być używane dla wykonania pomiarów narzędzia miernicze, odpowiadające obowiązującym przepisom i sprawdzone w Głównym Urzędzie Miar lub urzędach podwładnych.

Art. 14.

W obrocie publicznym do mierzenia długości, powierzchni, objętości i masy (w mowie potocznej zwanej wagą), o ile przez to będzie lub być może ustanawiana wartość rzeczy lub świadczeń, mogą być wyłącznie stosowane i przechowywane narzędzia miernicze, legalizowane, legalne i rzetelne.

Art. 15.

Minister Przemysłu i Handlu upoważniony jest do rozciągnięcia działania art. 14 na wszelkie narzędzia miernicze, używane w obrocie publicznym i służące do obliczania wartości dostarczanych materji lub energji, lub używane do oceny pracy, bądź też mające znaczenie dla bezpieczeństwa publicznego, jako i na wszelkie narzędzia miernicze wynajmowane zawodowo lub oddawane do użytku publicznego za opłatą.

Art. 16.

W czynnościach, dla których prawo niniejsze przewiduje obowiązkowe używanie narzędzi mierniczych legalizowanych, narzędzia te używane być muszą właściwie, t. j. tylko w tych warunkach i okolicznościach, dla odmierzania takiego rodzaju wielkości, materji lub energji i takich ilości, dla których zostały one dopuszczone przez Główny Urząd Miar do obrotu publicznego, podlegającego przymusowi legalizowania.

Art. 17.

Minister Przemysłu i Handlu władny jest, dla poszczególnych gałęzi, jakoteż określonych rodzajów towarów, przeznaczonych do obrotu publicznego, a szczególnie do obrotu zagranicznego, dozwalać w drodze wyjątku stosowanie takich narzędzi mierniczych, które nie opierają się na miarach, wyszczególnionych w artykułach 1—7 i nie są legalizowane według krajowych przepisów.

Art. 18.

Sprawami, dotyczącemi miar i narzędzi mierniczych, zawiaduje Główny Urząd Miar w Warszawie, podlegający Ministrowi Przemysłu i Handlu. Statut Głównego Urzędu Miar i urzędów podwładnych wydaje Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 19.

Dyrektora Głównego Urzędu Miar mianuje Najwyższa Władza Państwowa.

Art. 20.

Wyrób i sprzedaż narzędzi mierniczych podlega koncesjonowaniu i nadzorowi Głównego Urzędu Miar w sposób, który określi Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 21.

Miejscowa policja oraz minicypalne inspekcje handlowe obowiązane są do bezpośredniego nadzoru nad stosowaniem w obrocie publicznym narzędzi mierniczych, odpowiadającym warunkom art. 14. Przepis ten nie odnosi się do urzędów państwowych.

Art. 22.

Winny przekroczenia art. 14 dekretu niniejszego ulegnie karze, przewidzianej w Kodeksie Karnym albo karze administracyjnej, nałożonej przez odpowiednie władze legalizacji narzędzi mierniczych, w sposób, który określi Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 23.

Wykonanie dekretu niniejszego należy do Ministra Przemysłu i Handlu, który określi również wysokości opłat za czynności urzędów miar i sposób wydawania przepisów, przewidzianych w dekrecie niniejszym.

Art. 24.

Minister Przemysłu i Handlu wyda przepisy, dotyczące określenia i dalszego tymczasowego używania mórg nowopolskich, kwart, funtów i łutów na ziemiach b. zaboru rosyjskiego.

Dan w Warszawie, d. 8 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Kazimierz Hącia*

„Dz. Pr." z dn. 8.II. 1919 r. № 15 poz. 211.

IV.

386.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie utworzenia inspektoratów farmaceutycznych na obszarze byłego Królestwa Polskiego.

Ministerstwo Zdrowia Publicznego zawiadomiło pismem z dnia 18.II 1919 r. № XV-187—Z 1643/19, że na terenie b. Królestwa Kongresowego utworzyło Inspektoraty Farmaceutyczne, a mianowicie: dla m. Warszawy z siedzibą w Warszawie,

dla powiatow: Warszawskiego, Błońskiego, Skierniewickiego, Sochaczewskiego, Rawskiego, Łowickiego, Kutnowskiego, Mazowieckiego, (I okręg Warszawski) z siedzibą w Warszawie;

dla powiatów: Radzymińskiego, Grójeckiego, Garwolińskiego, Ciechanowskiego, Mławskiego, Płońskiego, Przasnyskiego, Pułtuskiego, Makowskiego (II okręg Warszawski) z siedzibą w Warszawie;

dla powiatów: Kaliskiego, Tureckiego, Sieradzkiego, Wieluńskiego, Częstochowskiego, Będzińskiego z siedzibą w Kaliszu;

dla powiatów: Płockiego, Rypińskiego, Lipnowskiego, Sierpeckiego, Gostyńskiego, Włocławskiego, Nieszawskiego, Konińskiego, Słupeckiego, Kolskiego z siedzibą w Płocku;

dla powiatów: Łózkiego, Brzezińskiego, Łaskiego, Łęczyckiego z siedzibą w Łodzi;

dla powiatów: Łomżyńskiego, Szczuczyńskiego, Kolneńskiego, Mazowieckiego, Ostrowskiego, Ostrołęckiego, Węgrowskiego, Siedleckiego, Sokołowskiego, Łukowskiego z siedzibą w Łomży;

dla powiatów: Kieleckiego, Buskiego, Jędrzejowskiego, Kozienickiego, Opatowskiego, Pińczowskiego, Radomskiego, Sandomierskiego, Wierzbnickiego z siedzibą w Kielcach;

dla powiatów: Lubelskiego, Biłgorajskiego, Chełmskiego, Hrubieszowskiego, Janowskiego, Krasnostawskiego, Lubartowskiego, Puławskiego, Tomaszowskiego, Zamojskiego z siedzibą w Lublinie;

dla powiatów: Piotrkowskiego, Dąbrowskiego, Koneckiego, Miechowskiego, Radomskowskiego, Olkuskiego, Opoczyńskiego, Włoszczowskiego z siedzibą w Piotrkowie.

Okręgowy Inspektor farmaceutyczny jest urzędnikiem państwowym do wykonywania w okręgu swego urzędowania kontroli fachowej i technicznej nad stanem oraz sposobem prowadzenia zakładów produkcji i sprzedaży środków farmaceutycznych, opatrunkowych, farb, wód mineralnych, kosmetyków i perfumerji, nad personelem wykwalifikowanym tych zakładów oraz nad przetworami, sprzedawanymi lub produkowanymi przez te zakłady.

Jest też zwierzchnim kierownikiem w okręgu swego urzędowania wszelkiego rodzaju aptek państwowych i pracowni chemiczno-farmaceutycznych, jako to aptek wojskowych, aptek przy uzdrojowiskach, aptek przy klinikach uniwersyteckich, pracowni chemiczno-farmaceutycznych przy powiatowych urzędach lekarskich i t. p.

Do okręgowego Inspektora farmaceutycznego należy również dokonywanie dochodzeń laboratoryjnych w sprawach sądowo-lekarskich i w sprawach sądowo-farmaceutycznych, wynikłych w okręgu jego urzędowania. Do obowiązków okręgowego Inspektora farmaceutycznego należy też udzielanie pozwoleń na przeróbki lub przenosiny zakładów farmaceutycznych, wydawanie opinji o zakładaniu nowych aptek, wydawanie zaświadczeń farmaceutom i drogistom o ich czynności fachowej, cenzurowanie ogłoszeń i egzaminowanie—na żądanie naczelnika wydziału farmaceutycznego Ministerstwa Zdrowia Publicznego—uczniów aptekarskich i materjalistów. Inspektor farmaceutyczny jest też w okręgu swego urzędowania rzecznikiem rozwoju aptekarstwa, rozwoju przemysłu i handlu farmaceutycznego.

Komunikując powyższe, polecam okazywać pomoc organom inspektoratu farmaceutycznego w wypadkach, w których pomoc ta będzie niezbędna, np.

1) przy rewizjach i kontroli wyżej wskazanych instytucji,
2) przy współdziałaniu w wynajdywaniu potajemnych fabryk i potajemnych produkcji preparatów farmaceutycznych,
3) w wypadkach niedozwolonego wywozu preparatów farmaceutycznych poza granice państwa,
4) w wypadkach handlu preparatami farmaceutycznemi przez osoby nieuprawnione.

Należy również zawiadomić Urzędy gminne o urzędowaniu Inspektora farmaceutycznego i polecić, aby wszelkie skargi na podległe mu instytucje przesyłały bezpośrednio pod jego adresem.

Warszawa, dn. 18.IV 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Januszewski.*

387.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie ścigania nadużyć władz, dokonanych na osobach posłów Sejmu Ustawodawczego.

Poniżej przytoczoną uchwałę Sejmu Ustawodawczego przesyła się Panu do wiadomości z poleceniem ścisłego przestrzegania jej i w danych wypadkach skierowania sprawy na właściwą, przepisaną drogę.

Sejm uchwala:

„Naruszenie przepisów o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego przez Organy Rządowe, Wojskowe lub Cywilne należy ścigać w myśl obowiązujących ustaw karnych w drodze karno-sądowej, jako nadużycie władzy urzędowej i służbowej, popełnione wśród okoliczności obciążających. Postępowanie w tych wypadkach należy przeprowadzać z pośpiechem i energją"

Warszawa, d. 18/IV 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Januszewski*

388.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie rozgraniczenia kompetencji Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawach aprowizacji.

Do Ministerstwa Aprowizacji napływają częstokroć zażalenia ze strony referatów aprowizacyjnych tudzież ludności, że Urzędy powiatowe kwestjonują zezwolenia, wydane przez Ministerstwo Aprowizacji na wywóz środków spożywczych i artykułów pierwszej potrzeby.

Postępowanie takie sprzeciwia się postanowieniom rozporządzenia Ministerstwa Aprowizacji w sprawie obrotu bydłem, trzodą, owcami, mięsem i wyrobami z mięsa, słoniną, masłem, drobiem i jajami z dn. 12 grudnia 1918 r., ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym M. S. W. № 3, p. 54, tudzież ogłoszeniu w sprawie przewozu ziemiopłodów i artykułów pierwszej potrzeby wewnątrz kraju, zawartemu w Dzienniku Urzędowym M S. W. № 9, p. 114 z roku 1919, gdzie do wydawania pozwoleń na przewóz wymienionych tam artykułów upoważnione jest jedynie i bez zastrzeżeń Ministerstwo Aprowizacji; kontrola nad przewozem spoczywa wyłącznie w rękach organów tegoż Ministerstwa.

Wobec powyższego zwraca się uwagę Panów Powiatowych Komisarzy Rządowych, aby postępowaniem swym nie dawali powodów do dalszych kolizji kompetencyjnych przez nieuzasadnioną ingerencję w sprawach aprowizacyjnych.

Warszawa, dnia 18 kwietnia 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Januszewski*

389.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie zatargów między pracodawcami, a pracownikami rolnymi.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dowiaduje się z różnych stron, że Komisje Rozjemcze, przewidziane w Ustawie Sejmowej z dnia 28-go marca 1919 roku w przedmiocie zatargów pomiędzy pracodawcami, a pracownikami rolnymi, nie dochodzą w wielu wypadkach do skutku z winy pracodawców. W wypadkach, o których mowa, pracodawcy uchylają się od obowiązków, nałożonych na nich powyższą Ustawą, a w szczególności, albo nie obsyłają Komisji w sposób Ustawą wskazany, lub nie biorą należytego udziału w wyborach.

Takie zachowanie się pracodawców nietylko unicestwia podjętą przez Ustawę akcję, ale prowadzić musi do dalszego zaostrzania się zatargów, czemu stanowczo przeciwdziałać należy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca zatem wszystkim P. P. Powiatowym Komisarzom Rządowym tych powiatów, do których to może mieć zastosowanie, aby w stosowny sposób starali się wpłynąć na zmianę stanowiska ziemiaństwa. Zwraca się jednak uwagę, że środki, użyte w tym celu przez P.P Komisarzy, nie mogą w niczem uchybiać kompetencji, zastrzeżonej w tych sprawach Inspektorom Pracy.

Warszawa, dnia 22.IV 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

Drukiem F. Wyszyńskiego i S-ki, Warszawa, Zgoda № 5.